

1 Tháng 6 (Lục Nhất)

Contents

1 Tháng 6 (Lục Nhất)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9

1 Tháng 6 (Lục Nhất)

Giới thiệu

Thể loại: Đoàn văn Công x Thụ: Đỗ Việt Bản x Cảnh HânEdit: Tiểu Ma Bạc HàVào ngày 1 tháng 6, bọn họ gặp nhau

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/1-thang-6-luc-nhat>

1. Chương 1

= Edit: Tiểu Ma Bạc Hà =

Quốc tế Thiếu nhi là ngày lễ của tất cả các bạn nhỏ, người lớn sẽ buông bỏ công việc để ở bên con mình, chuẩn bị nào là bánh kẹo, đồ chơi cũng như quần áo mới.

Hôm nay Cảnh Hân bốn tuổi dậy rất sớm.

Hôm nay nhà trẻ bọn họ có hội diễn văn nghệ để biểu diễn các tiết mục cho các bậc cha mẹ xem.

“Mẹ mẹ!” Cảnh Hân hơi béo, cậu nhào lên người mẹ lay bà bằng cánh tay bé tròn: “Mẹ ơi! Mẹ! Dậy đi! Mẹ ơi!”

Hai người lớn nhà họ Cảnh mơ màng tỉnh giấc, thấy đứa con trai núc ních đang giương đôi mắt to tròn ngập nước nhìn mình, mẹ Cảnh cười cười sờ chòm tóc dựng trên đầu Cảnh Hân hỏi: “Sao hôm nay tiểu Hân dậy sớm vậy?”

“Hôm nay là ngày lễ của con mà!”

“Ừ ừ, hôm nay tiểu Hân phải đi biểu diễn nữa nè.”

“Đúng đúng!”

Cảnh Hân nghe lời hơn mấy đứa con trai nhà người ta nhiều, có lẽ do người nhiều thịt nên cậu không thích vận động cũng như chạy rong ngoài đường như mấy đứa nhóc khác mà chỉ thích ngồi trước ghế dựa cắt giấy vẽ tranh.

Cha cảnh dẫn Cảnh Hân đi rửa mặt còn mẹ Cảnh thì làm một bữa sáng đơn giản.

Chẳng mấy chốc cả gia đình đã rời nhà đến nhà trẻ.

Hôm nay nhà trẻ rất tưng bừng náo nhiệt, các thầy cô giáo bỏ ra mấy ngày để trang trí nhà trẻ thành thế giới cổ tích rực rỡ sắc màu.

Chín giờ bắt đầu dự giờ lên lớp, các lớp vẫn học như thường, chỉ là cuối phòng có thêm một dãy phụ huynh đứng đó.

Mười một giờ, nhà trẻ đã chuẩn bị sẵn cơm trưa cho các bạn nhỏ và phụ huynh ăn thật no.

Một giờ chiều các lớp sẽ biểu diễn các tiết mục cho Quốc tế Thiếu nhi, lớp Cảnh Hân cũng vậy.

Vì Cảnh Hân là một cậu béo nên không nhận được vai diễn tốt, chỉ được sắm vai cái cây ven đường, dù vậy cậu vẫn hết sức hào hứng, cơm nước xong là vội vàng chạy đến phòng thay quần áo đổi thành bộ đồ diễn màu xanh nhạt.

“Mẹ ơi! Mau nhìn con này!” Cảnh Hân điên cuồng vọt ra, đồng thịt trên người run run theo từng động tác.

Mẹ Cảnh cầm điện thoại chụp hình và luôn miệng khen cậu đáng yêu.

Lớp Cảnh Hân sắp xếp vở kịch thiếu nhi, là lớp đầu tiên lên sân khấu.

Phòng diễn đầy các bậc phụ huynh, màn che dần được kéo lên.

Cảnh Hân ngồi ở góc ngoài cùng bên phải chỗ gần lối đi để giả vờ làm một bụi cây.

Âm nhạc trầm bổng du dương, sắp nhỏ trên sân khấu mặc trang phục diễn chơi rất vui vẻ, nụ cười tươi tắn khiến Cảnh Hân cũng ngơ ngác cười theo.

Người diễn vai hoàng tử là một cậu bé tên Đỗ Việt Bản, Cảnh Hân cảm thấy cậu ấy là người đẹp trai nhất nhà trẻ này.

Cậu chàng mặc quần áo hoàng tử tay cầm tay cô bé trong bộ đồ công chúa xoay vòng trên sân khấu, mãi mới đến lúc kết thúc, các bậc phụ huynh vỗ tay, màn che dần phủ xuống.

Cảnh Hân chỉ ngồi đó thôi nhưng cậu sợ một phút bất cẩn của mình sẽ làm ảnh hưởng đến hiệu quả nên không dám di chuyển bừa, bây giờ xong rồi thế là cậu có quyền được thả lỏng.

Kết quả, vừa duỗi chân ra thì có vật gì đó đụng vào, sau đó tiếng “bốp” vang lên. Cảnh Hân lật tẩm bâng vể cây trước mặt ra và phát hiện có người bị ngã trên đất— Chính là Đỗ Việt Bản trong trang phục hoàng tử.

Cảnh Hân nghe thấy tiếng cười của người lớn dưới sân khấu, hoảng hốt nhận ra màn che được thả quá chậm nên bây giờ vẫn chưa phủ xuống hết và cảnh Đỗ Việt Bản vấp ngã đã bị mọi người thấy rõ mồn một.

Cảnh Hân lúng túng co chân lại, cảm thấy rất có lỗi với mọi người, nước dần dâng lên trong hốc mắt như thể giấy tiếp theo nó sẽ rơi xuống.

Đỗ Việt Bản đứng dậy vỗ bụi trên đầu gối, lẳng lặng bước xuống.

Vào tới cánh gà, thầy chỉ khen ngợi biểu diễn của các bạn nhỏ chứ không nhắc gì tới khuyết điểm do Cảnh Hân gây ra nhưng cậu vẫn thấy mình gây ra tội lớn nên cứ cúi đầu mãi, trông rất đáng thương.

Sau khi buổi diễn văn nghệ kết thúc, mẹ Cảnh nắm tay Cảnh Hân đi trên con đường mòn nhỏ. Thấy con trai buồn bã, cha Cảnh ho khan rồi nói với cậu: “Đàn ông con trai, đừng có hờn tí là khóc! Có chuyện gì cứ nói ra!”

“Ba ơi..... Ba ơi con..... Con làm sai...” Nói xong Cảnh Hân bé nhỏ bắt đầu nghẹn ngào.

Cha Cảnh ngồi xổm xuống sờ đầu cậu sâu sắc nói: “Tiểu Hân làm sai rồi hả?”

“Sai rồi...” Cảnh Hân nói.

“Vậy Tiểu Hân có xin lỗi bạn mình chưa?”

Cảnh Hân lắc đầu.

Cha Cảnh liếc thấy Đỗ Việt Bân và người nhà cậu, ông đẩy Cảnh Hân sau mình ra, nói: “VẬY thì mau đi xin lỗi đi.”

Suy cho cùng Cảnh Hân vẫn còn nhỏ nên rất sợ mình làm sai bị người ta trách mắng, nhưng cậu vẫn ngập ngừng bước tới nói như muỗi kêu: “Ồm, Đỗ Việt Bân...”

“Hử?” Nghe có người gọi mình, Đỗ Việt Bân quay lại.

“Xin lỗi cậu oa oa oa——” Vừa nhìn thấy mặt người ta Cảnh Hân đã kiềm lòng không đậu khóc lên: “Tớ... Tớ... Tại tớ hết òa òa òa...”

Đỗ Việt Bân hoảng hốt vội vàng bước tới kéo tay Cảnh Hân bảo: “Không sao đâu mà! Đừng khóc!”

Có thể thấy cha mẹ Đỗ Việt Bân cũng bất ngờ, nghe cậu khóc dữ quá bèn lại đây an ủi nhưng chẳng ích gì.

Đỗ Việt Bân đột nhiên thả lỏng tay Cảnh Hân, cong chân chạy vào bụi cỏ ven đường tìm nửa ngày rồi trở về với đóa hoa dại vàng trên tay đưa cho Cảnh Hân mặt đầy nước mắt.

“Đừng khóc.” Đỗ Việt Bân bảo.

Cảnh Hân gơ tay dụi mắt, ngơ ngác nhìn món quà nhỏ Đỗ Việt Bân tặng mình quên cả khóc, hít hà do dự hỏi: “Tớ?”

Đỗ Việt Bân cười dùng giọng điệu người lớn nói với Cảnh Hân: “Ừ, tặng cậu đó. Sau này chúng ta sẽ là bạn tốt, cậu không cần phải bận tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này.”

Nghe Đỗ Việt Bân nói, bỗng chốc Cảnh Hân có cảm giác cơn mưa trong lòng mình đã tạnh, vội vàng nhận lấy đóa hoa nhỏ gặt thật mạnh.

2. Chương 2

= Edit: Tiểu Ma Bạc Hà =

Cảnh Hân và Đỗ Việt Bân vào tiểu học, bây giờ đang học lớp 1, quan hệ của hai người bắt đầu tốt lên từ năm bốn tuổi.

Có lẽ vì cao lên nên trông Cảnh Hân gầy hơn hồi bốn tuổi nhiều nhưng vẫn có da có thịt.

Còn Đỗ Việt Bân thì trở mã như người lớn nhỏ, vẫn đẹp trai tới nỗi dù đứng trong đám đông nhưng chỉ cần liếc cái là thấy.

Trường tiểu học của hai người thường hay tổ chức hội thao vào ngày Quốc tế Thiếu nhi hoặc là trước đó một ngày.

Năm nay vẫn vậy.

Do thói quen nên Cảnh Hân vẫn không thích vận động nhưng thầy cô giáo trong trường yêu cầu ai cũng phải ghi danh tham gia hội thao, cậu bắt buộc đành phải chọn môn chạy một trăm mét trong sự hãi hùng của bạn học.

Sân thể dục của trường rất nhỏ nên nhà trường đã thuê một sân thể dục gần đó.

Sân cách trường không xa và cũng chẳng gần, để học sinh đến nơi an toàn, các thầy cô cho họ xếp thành hàng rồi nắm tay cùng đi.

Lớp Cảnh Hân nhiều con trai, cậu cao nên được xếp xuống cuối, ghép thành một đôi với Đỗ Việt Bân.

Đỗ Việt Bân chủ động nắm tay Cảnh Hân, còn kể cậu nghe chuyện trong lớp học đàn dương cầm của mình nữa.

Thời gian trôi nhanh tới gần giữa trưa mười một giờ, đến phiên Cảnh Hân và Đỗ Việt Bản thi chạy bộ.

Trông học sinh nào trên đường chạy cũng ốm, chỉ có mỗi Cảnh Hân là tròn hơn người ta nên cậu tự ti cào mặt.

Đỗ Việt Bản đứng ở đường chạy bên cạnh vỗ vai cậu nói: “Đừng căng thẳng, cố lên!”

“Ừ, cố lên!” Cảnh Hân cắn môi gật đầu.

“Vào vị trí!”

“Chuẩn bị!”

“Chạy!”

Thầy vừa la xong, Đỗ Việt Bản lập tức lao đi làm gương, Cảnh Hân không phản ứng nhanh bằng cậu ấy nên bị tụt lại.

Cậu liều mạng chạy, đang chạy hăng hái, chẳng mấy chốc là tới đích thì cậu vấp phải hòn đá nhỏ.

Sau đó là “bịch”, ngã sấp mặt.

Cảnh Hân quỳ rạp trên đất cảm thấy người rất đau, nghe thấy tiếng cười vui vẻ xung quanh cậu có cảm giác họ đang cười mình nên càng không đứng dậy nổi.

Cậu cúi đầu ngồi đó.

Người thứ nhất chạm đích là Đỗ Việt Bản quay lại phát hiện Cảnh Hân đang ngồi dưới đất bèn vội vàng chạy về xem thử.

“Tiểu Hân!” Cậu ngồi bên cạnh Cảnh Hân, tay khoát lên vai Cảnh Hân: “Ngã không dậy nổi rồi hả?”

Cảnh Hân lắc đầu, hít mũi.

Đỗ Việt Bản biết cậu đang muốn khóc nên hốt hải bắt bước cha lúc đỡ mẹ ôm lấy cậu, vỗ lưng an ủi: “Không sao không sao, không ngã hỏng là được rồi.”

Cảnh Hân sưng người nhưng không đẩy cậu ra, suy cho cùng thì tâm tính của trẻ con là luôn dựa dẫm vào người tài giỏi hơn mình.

Qua vài giây, Đỗ Việt Bản kéo Cảnh Hân lên, đỡ cậu lão đảo nghiêng ngả vượt qua vạch đích rồi đi tìm cô y tế.

Cổ chân Cảnh Hân bị trật, sưng một cục to khiến cậu không thể tới trường mấy ngày tới.

Có lẽ là ấn tượng xấu luôn khắc sâu nên từ đó về sau Cảnh Hân càng ghét hội thao hơn, sau đó ghét luôn ngày “1 tháng 6”.

Đến nỗi bắt đầu từ lớp hai cứ mỗi lần tới 1 tháng 6 là cậu lại năn nỉ cha mẹ xin phép nghỉ.

Mẹ Cảnh mềm lòng không thể khuyên được bảo bố nhà mình nên lần nào cũng đồng ý.

Trẻ con dễ quên, thật ra bạn học Cảnh Hân đã quên mất cú ngã hồi hội thao đó từ lâu rồi nhưng cậu vẫn không bỏ được nỗi ám ảnh kia.

Dù sao “1 tháng 6” cũng là Quốc tế Thiếu nhi nên trường thường phát cho học sinh ít quà, thỉnh thoảng là văn phòng phẩm, đôi lúc lại đổi sang túi kẹo.

Cảnh Hân không muốn tham gia nên tất nhiên là không được nhận, nhưng lần nào Đỗ Việt Bản cũng xin thêm một phần để đưa cho cậu.

“1 tháng 6” năm lớp 6, Cảnh Hân đã lấy lại vóc dáng vẫn tròn trong nhà tắm thời cầm giấy vẽ tranh.

“Đing đoong——” Chuông cửa vang lên.

Cảnh Hân chạy ra hỏi: “Ai vậy?”

“Tớ, Đỗ Việt Bản đây.” Cậu bạn ngoài cửa nói.

Cảnh Hân vội mở ra đón Đỗ Việt Bân đã cao đến 167cm vào.

Hôm nay mẹ Cảnh không đi làm, thấy Đỗ Việt Bân đến thì tươi cười chào đón: “Việt Bân đến đây à!”

Đỗ Việt Bân khẽ gật đầu, chân mày bằng phẳng, khoe miệng nhếch lên ngoan ngoãn ân cần thăm hỏi: “Chào dì, đến làm phiền nhà cháu ngại quá.”

“Có gì đâu, có gì đâu.” Mẹ Cảnh rất thích Đỗ Việt Bân. Bà cảm thấy mặt mũi, thành tích và sở thích của đứa nhỏ này rất xuất sắc, chuẩn “con nhà người ta” 100%. Con trai mình làm bạn với người như vậy, đúng lúc có tấm gương noi theo.

Cảnh Hân kéo tay Đỗ Việt Bân dẫn người vào phòng mình rồi cười hì hì hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

“Thầy bảo tớ đem bộ thước ba góc này đến cho cậu.” Đỗ Việt Bân lấy chiếc túi trong suốt trong túi ra đặt lên bàn.

Thật ra Cảnh Hân biết đây là quà Đỗ Việt Bân xin cho cậu, nhưng thấy người ta không nói nên cậu cũng im lặng cho qua, thoải mái cảm ơn rồi xuống bếp mở tủ lạnh lấy hai cái bánh đậu xanh ra.

Lúc về cậu thấy Đỗ Việt Bân đang lật “bức tranh” của mình xem với vẻ mặt rất tập trung khiến Cảnh Hân ngưỡng. Cậu vội vàng bước tới cầm về, lúng túng nói: “Trông buồn cười lắm nhỉ.”

Đỗ Việt Bân ngẩng đầu nhìn cậu, ý cười nơi đáy mắt, nói: “Tớ thấy đẹp lắm.”

Cảnh Hân nghĩ Đỗ Việt Bân đang dỗ cậu vui nên hàm hừ nhét tranh xuống đệm.

“Cậu chọn được trường cấp hai nào chưa?” Thấy phản ứng của cậu, Đỗ Việt Bân hiểu chuyện đổi chủ đề.

“Chắc là A Trung.” Mặt Cảnh Hân vẫn còn hồng.

Đỗ Việt Bân nhìn cậu một lát, nói: “Hay quá, vậy là chúng ta lại học chung rồi.”

3. Chương 3

= Edit: Tiểu Ma Bạc Hà =

Nền tảng của Đỗ Việt Bân cực tốt, qua hai năm sơ trung cậu ta càng trở nên phong cách hơn.

Cảnh Hân từng nghe bạn học bàn tán rằng cậu ấy là đối tượng yêu thầm của khá nhiều bạn gái.

Nhưng tiếc rằng A trung quản lý việc yêu sớm rất nghiêm khắc nên mọi người chỉ dám bàn tán lén lút sau lưng, nếu mà yêu thật thì chắc phải chui xuống đất luôn.

Đỗ Việt Bân là một học sinh giỏi, dường như anh chàng không quan tâm gì tới chuyện yêu đương, ngày nào cũng tụ tập một chỗ với Cảnh Hân.

Cùng học, cùng ăn cơm, cùng về nhà.

Đỗ Việt Bân rất giỏi chăm sóc người khác, trông cậu rất chín chắn và cẩn thận nhất là trong cách đối xử với Cảnh Hân.

Ngược lại với Đỗ Việt Bân, Cảnh Hân có vẻ ngây thơ hơn nhiều, thậm chí cậu có thể vui vẻ mấy ngày liền chỉ vì lấy được tấm thẻ mình thích khi ăn mì ăn liền.

Người trong lớp họ bảo Đỗ Việt Bân là mẹ già của Cảnh Hân.

Sau này Cảnh Hân lỡ mớ đoán ra mà vẫn còn ngốc nghếch hỏi Đỗ Việt Bân rằng có phải mình đáng ghét lắm không.

Kết quả là Đỗ Việt Bân vẫn bình tĩnh nói với cậu: “Cậu rất tốt.”

Ngày 31 tháng 5, sau khi tan học Cảnh Hân được Đỗ Việt Bân mời đến nhà làm khách tiện thể ngủ lại.

Cảnh Hân nghĩ dù sao hôm sau cũng là chủ nhật nên báo với cha mẹ rồi theo Đỗ Việt Bản đến nhà người ta.

“Làm phiền.” Cảnh Hân vừa vào tới cửa nhà Đỗ Việt Bản đã lên tiếng.

Đỗ Việt Bản cười khê lấy đôi dép lê mới trong tủ giày bên cạnh ra đặt cạnh chân Cảnh Hân rồi vỗ vai cậu nói: “Nhà tớ không có người, không cần phải khách sáo mà cũng chẳng cần phải căng thẳng!”

Nói không căng thẳng là giả, Cảnh Hân quen Đỗ Việt Bản bao nhiêu năm nhưng đây là lần đầu tiên cậu đến nhà người ta làm khách.

Cậu thay dép lê rồi theo Đỗ Việt Bản đi thăm quan.

Nhà Đỗ Việt Bản lớn hơn nhà Cảnh Hân nhiều, kiểu duplex*. Cảnh Hân vừa đi vừa tính, sáu phòng, một phòng khách, ba nhà vệ sinh và một phòng ăn.

Cậu tò mò quan sát khắp nơi rồi quay đầu hỏi Đỗ Việt Bản: “Nhà cậu lớn ghê! Sao có nhiều phòng vậy?”

Đỗ Việt Bản đáp: “Ừ khá lớn, năm ngoái vừa chuyển tới, nhà cũ cũng gần bằng nhà cậu thôi. Nhưng sáu phòng cũng không nhiều lắm, cha mẹ tớ một phòng, tớ một phòng, em trai hoặc em gái sắp ra đời một phòng, một phòng khách, một phòng đọc sách. Mẹ tớ làm về nghệ thuật mà nên có một phòng để bà làm phòng vẽ tranh nữa. Cậu có muốn xem không?”

“Muốn!” Gần đây Cảnh Hân có tham gia vào một phòng vẽ tranh, đang học phác họa nên cậu rất thích mấy thứ này.

“Vậy chúng ta xuống nhà.”

Phòng vẽ tranh của mẹ Đỗ không lớn, bên trong có vài cái giá vẽ, vài cái tượng chân dung, trên tường có mấy bức tranh có chữ ký của bà.

“Quào, hay thật!” Lần đầu được thấy phòng vẽ tranh của một người, cậu ngồi xổm dưới đất nhìn đồng màu vẽ chất đầy trong tủ.

“Làm tớ muốn vẽ tranh quá.” Cảnh Hân nói.

“Vậy thì vẽ đi.” Đỗ Việt Bản xoay người lấy một tờ ra khỏi chồng giấy kẹp lên bàn vẽ đang để trống rồi lại cầm mấy cây bút chì gỗ 2B tới.

Cảnh Hân chỉ thuận miệng nói thôi, cậu không ngờ Đỗ Việt Bản lại để cậu vẽ thật nên vội vàng pha trò: “Tớ không biết nên vẽ gì!”

Đỗ Việt Bản nghĩ nghĩ, nói: “Hay là vẽ tớ đi?”

“Không hay lắm nhỉ?”

“Có gì đâu, vẽ đi!” Đỗ Việt Bản ra ngoài bưng về một bình trà, một mâm bánh ngọt và vài cuốn sách. Cậu ngồi lên ghế nhìn Cảnh Hân: “Tớ đi xem sách, cậu cứ thoải mái đi.”

Đúng là Cảnh Hân khá nóng lòng muốn thử nên dứt khoát đẹp ngượng qua một bên ngồi vào chỗ mẹ Đỗ thường ngồi vẽ.

Cậu nghịch cây bút trong tay, bất chợt lên tiếng: “Thế thì tớ sẽ vẽ một bức ký họa!”

“Được!” Đỗ Việt Bản đáp.

Ánh mắt Cảnh Hân lướt qua bàn vẽ dừng lại trên mặt Đỗ Việt Bản, cậu cận thần miêu tả đường nét của đối phương, bất chợt nhận ra hình ảnh của cậu bé hào hoa phong nhã ngày nào đã khác đi.

Cậu ngắm thêm vài lần nhưng vẫn không thể nói rõ rốt cuộc là mặt mũi nẩy nở hay, góc cạnh sắc bén hay là phong cách thay đổi, hoặc giả đến tuổi này ai cũng thay đổi.

Dưới ánh đèn, trên người cậu ấy vẫn còn vẻ non nớt của tuổi thiếu niên nhưng lại khiến người ta phải định ninh rằng thêm vài năm nữa anh chàng này sẽ lớn lên thành một người đàn ông vĩ đại.

Cậu khắc ghi gương mặt Đỗ Việt Bản vào đầu mình hết lần này đến lần khác, dùng mắt vẽ lại hình dáng ấy mãi đến khi cậu nhận ra tim mình đang rung lên.

— Cậu phát hiện, thì ra cái cậu Đỗ Việt Bản này được ghê.

Cậu thông thả vẽ, nhưng vì chỉ mới vỡ lòng nên không thể lột tả được một nửa vẻ đẹp của Đỗ Việt Bản.

Cậu dừng bút, im lặng phân vân.

Cảnh Hân không hiểu tại sao Đỗ Việt Bản luôn phát hiện được hành động của mình rất đúng lúc, anh chàng nói với cậu: “Vẽ xong rồi hả? Tớ xem được không?”

Cảnh Hân lập tức từ chối: “Không được!”

Đỗ Việt Bản không ép, chỉ nhìn đồng hồ rồi hỏi cậu: “Còn vẽ nữa không? Bây giờ là mười rồi.”

“Hả? Mười giờ?” Có thể thấy Cảnh Hân không chú ý tới thời gian, hoàn toàn không biết nó đã trôi lâu như thế. Cậu đứng dậy nhanh nhẹn cất tác phẩm kém cỏi của mình đi cười ngốc nói: “Tớ phải đi làm bài tập! Tớ mai mẹ tớ sẽ kiểm tra.”

Đỗ Việt Bản không có ý kiến, nói cùng nhau về phòng anh chàng làm.

Cảnh Hân thả bút chì về ống đựng rồi bước ra khỏi cửa phòng vẽ tranh, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Đệt, tiêu rồi, đừng nói là mình thích...”

Cậu không ngờ là dưới ánh đèn vàng ấm áp kia, trong mắt Đỗ Việt Bản, khoảnh khắc cậu cầm bút cúi đầu đã khắc sâu vào lòng đối phương.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

= Edit: Tiểu Ma Bạc Hà =

Cảnh Hân nhận ra mình thích Đỗ Việt Bản, cậu nghĩ có lẽ đây chính là sức quyến rũ của trúc mã.

Nhưng cậu không dám nói mà cũng không dám hỏi, suy cho cùng hai người họ đều là con trai, lỡ đâu Đỗ Việt Bản biết rồi sẽ thấy cậu buồn nôn thì sao.

Ngày tháng dần trôi, Đỗ Việt Bản càng lớn càng giống cây bạch dương và Cảnh Hân cũng chín chắn hơn nhiều, mặt mũi béo tròn thuở bé đã dài ra, trông rất đẹp trai.

Thoảng cái đã lên tới lớp 12.

Thành tích học tập của Cảnh Hân không tốt như Đỗ Việt Bản, nếu muốn dùng con đường thi đại học bình thường thì chắc chắn cậu không thể vào được nguyện vọng đại học A Đỗ Việt Bản chuẩn bị điền.

Nên vừa vào cấp ba cậu đã chọn thi nghệ thuật, định ghi danh vào viện mỹ thuật của đại học A.

Cảnh Hân có năng khiếu bẩm sinh trong hội họa, mẹ Đỗ Việt Bản từng dạy cậu vẽ tranh sơn dầu và đặt rất nhiều niềm tin.

Nhưng nói cho cùng thì cạnh tranh vẫn khốc liệt lắm, để giữ được nguồn cảm hứng, cậu buộc lòng phải nhốt mình trong phòng vẽ.

Vào một ngày đông khắc nghiệt, Cảnh Hân nghỉ học vì kỳ thi năng khiếu đã đến gần, trước tiên cậu xin trường cho nghỉ sau đó vác giá vẽ đến phòng vẽ tranh.

Trong phòng khá ấm áp, nhưng chỉ có khá mà thôi.

Cậu giật giật đầu ngón tay hơi sưng lên vì lạnh, không chịu nổi phải nhe răng trợn mắt.

Hệ mạch ngoại biên của cậu không tốt, tay chân thường lạnh như băng nên rất sợ những ngày đông.

Cảnh Hân chà tay, đột nhiên nhớ tới đồ giữ ấm tay xinh xắn Đỗ Việt Bân nhét vào túi cậu hôm qua bên vôi vàng lấy ra cho tay vào.

Phòng vẽ tranh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng vẽ sột soạt và tiếng đi qua đi lại cũng như hướng dẫn của giáo viên.

Cảnh Hân tạo khối trên giấy phác họa, sau đó bắt đầu đi sâu vào từng chi tiết, chẳng mấy chốc ngón út dẹt trên giấy vẽ đã đen thui. Cậu cầm cục gôm vẽ Đỗ Việt Bân mới mua về cho mình dán lên rồi lại tiếp tục vẽ.

Tám giờ tối, Cảnh Hân đã làm tổ trong phòng vẽ suốt mười tiếng đồng hồ, cậu hoàn toàn không thể vẽ nổi nữa.

Cậu dọn dụng cụ vào, vác giá vẽ lên đến chỗ giáo viên báo cáo.

Cậu vừa bàn với giáo viên để ngày kia lại đến phòng vẽ thì chợt nghe thấy sau lưng có người gọi: “Tiểu Hân.”

Cảnh Hân quá quen với cái giọng này, ngoài Đỗ Việt Bân thì còn ai vào đây?

Cảnh Hân vội chào anh chàng, quay lại chào tạm biệt thầy cô rồi chạy tới khoát vai người kia khiến cậu ấy phải cúi người xuống, cậu hào hứng hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

Đỗ Việt Bân nhét ly trà sữa nóng vào tay Cảnh Hân đoạn cúi người cười nói: “Đúng lúc tan học nên tiện đường tới tìm cậu.”

“Ồ! Đúng là học sinh giỏi có khác, vẫn còn thời gian nghĩ tới tới!” Cảnh Hân nói.

Đỗ Việt Bân đáp lại: “Vậy sau này tớ không tới nữa.”

“Đừng mà, cậu không đến ai mang trà sữa tới giùm tớ!” Tim Cảnh Hân đầy mật ngọt, lúc này cậu chỉ đùa vậy thôi.

“Ồ.” Đỗ Việt Bân gật đầu: “Tớ đến thì tốt hơn, để cậu đỡ phải cô đơn đi về nhà một mình.”

Cảnh Hân cười hi hi, cảm thấy lòng bàn tay mình nóng hầm hập.

Đường về nhà hai người nằm cùng một hướng, lúc đi ngang phố ăn vặt, Cảnh Hân nghe con sâu trong bụng kêu nên kéo Đỗ Việt Bân bước vào.

Đỗ Việt Bân nhứu mày cậu, không cản mà chỉ nói: “Chọn chỗ nào sạch sẽ ấy!”

Cảnh Hân không quan tâm nhiều như Đỗ Việt Bân nhưng để anh chàng không giận cậu vẫn chọn một chỗ trông khá ổn.

“Hai người gọi món gì?” Phục vụ hỏi.

Cảnh Hân xem thực đơn thấy món nào trông cũng ngon nên cứ lần lựa mãi, gọi: “Một phần hủ tiếu xào thịt bò, một phần bánh cuốn.”

Hủ tiếu xào thịt bò cho cậu còn đĩa bánh cuốn cho Đỗ Việt Bân.

Phục vụ ghi lại, hỏi thêm: “Hai người cần gì nữa không ạ?”

“Thêm hai chai nước có ga đi. Vị quýt.” Cảnh Hân nói.

“Dạ, hai người chờ một lát.”

“Được.”

“Chờ đã.” Đỗ Việt Bân gọi phục vụ lại: “Món hủ tiếu xào thịt bò đừng bỏ hành.”

Phục vụ vội ghi lại, nói: “Được, còn gì nữa không ạ?”

“Hết rồi, cảm ơn.” Đỗ Việt Bản nói.

Cảnh Hân cúi thả hoàn toàn không nhớ đến chuyện này, nghe Đỗ Việt Bản nhắc cậu mới giật mình nhớ ra bèn cảm ơn anh chàng.

Thật ra không phải là cậu không ăn được, chỉ là không thích ăn, thỉnh thoảng ra ngoài gọi món cậu lại quên mất.

Nhìn Đỗ Việt Bản, Cảnh Hân ngẫm lại và đột nhiên phát hiện lần nào đi ăn với Đỗ Việt Bản thì những món trước mặt cậu luôn không có hành.

Đỗ Việt Bản ngồi rất thẳng, thả hồn nhìn chiếc mũi hồng hồng của Cảnh Hân. Cảm thấy anh chàng mà nhìn nữa cậu sẽ kiềm lòng không dặng đi hôn người ta nên chủ động lên tiếng trước: “Cậu có muốn xem tranh hôm nay tớ vẽ không?”

Đỗ Việt Bản hoàn hồn lập tức cong mắt cười, dịu dàng nói: “Ừ, tớ muốn xem thử.”

Một đoạn thời gian lại trôi qua, thi năng khiếu xong, Cảnh Hân cảm thấy mình vẽ khá được thể là quay về cố gắng học văn hóa.

Thành tích Đỗ Việt Bản luôn rất xuất sắc, dạy thêm cho Cảnh Hân chẳng phải việc to tát gì nên hai người luôn ngồi cùng nhau trong giờ tự học. Đỗ Việt Bản khê giảng bài, Cảnh Hân nghiêm túc nghe.

Đến cuối tháng năm, thành tích Cảnh Hân đã đạt tới trình độ cơ bản, đại học A không còn là vấn đề.

Cảnh Hân định đưa lời nhận xét của thầy giáo cho Đỗ Việt Bản xem nhưng không ngờ hôm đó anh chàng lại đột ngột về nhà sớm. Cậu gửi tin nhắn, một lát sau Đỗ Việt Bản mới trả lời: Mẹ tớ có việc đột xuất nên bảo tớ đến trường tiểu học xem em gái biểu diễn.

Cảnh Hân nhìn tin nhắn cảm thấy hơi tức tối, đúng là không thích “1 tháng 6” nổi.

Cứ như thế, hai người bình yên thi cử sau đó bước vào cánh cửa trường đại học.

~ Hết chương 4

~Bánh cuốn Lô Châu

5. Chương 5

= Editor: Tiểu Ma Bạc Hà =

“Tiểu Hân, cậu có muốn ra ngoài thuê nhà với tớ không?” Đỗ Việt Bản hỏi.

Cảnh Hân đang ăn mì bất chợt nghe người thương nói lập tức hốt hoảng suýt đổ hết nước dùng nóng vào cổ họng. Cậu ho khan vài tiếng, làm bộ bình tĩnh hỏi: “Cậu định thuê nhà hả? Chi vậy?”

Đỗ Việt Bản gật đầu nói: “Bạn cùng phòng tớ ngáy to quá, tớ tớ ngủ không sâu đã vậy còn bị làm ồn nên không ngon giấc.”

“À....”

“Một mình tớ thuê một nhà thì đắt quá nên định tìm người ở cùng để chia tiền ra.” Đỗ Việt Bản vờ bâng

quơ hỏi: “Cậu muốn ở với tớ không?”

Cảnh Hân chớp đôi mắt hạt châu thầm nghĩ đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này rồi, thế là đồng ý luôn.

Cậu thấy đây chính là cái bánh nóng từ trên trời rơi xuống.

Hào hứng quá, Cảnh Hân bận đắm chìm trong thế giới riêng nên không chú ý tới ánh mắt nóng rực Đỗ Việt Bản dán trên người mình.

Đỗ Việt Bản rất độc lập, sau khi lên đại học anh rất ít khi tiền từ nhà mà đi làm thêm ở quán cà phê để trang trải phí sinh hoạt.

Cảnh Hân cũng bắt chước anh chàng dùng tài năng vẽ tranh của mình nhận vài đơn đặt hàng, buôn bán lời chút đỉnh.

Ý tưởng cùng nhau thuê nhà không tệ hơn nữa còn rất tốt.

Hai người tìm nhà ở mấy khu gần đó, chẳng mấy chốc đã thuê được một căn nhà hai phòng đẹp có hướng tốt, mua vài món đồ rồi chuyển tới ở luôn.

Cảnh Hân cứ tưởng hai người ở gần nhau sẽ có chút xung đột nhưng cậu phát hiện ra có lẽ do làm trúc mã mười mấy năm nên hai người đã quá quen với sự tồn tại của đối phương, hoàn toàn không cần phải thích nghi, cuộc sống rất đổi hài hòa.

Lịch học của ngành mỹ thuật tạo hình không cố định, chiều hôm đó Cảnh Hân tan học sớm nên quyết định đến quán cà phê Đỗ Việt Bản làm thêm ngồi một lát.

Chủ tiệm cà phê này thuê toàn nhân viên đẹp trai nên hấp dẫn rất nhiều sự chú ý của phái nữ.

Đỗ Việt Bản từng nói với cậu vì yêu cầu của quán với nhân viên rất cao nên tiền lương cũng cao hơn quán khác gấp đôi.

Vừa vào tới cửa đã được một anh phục vụ đẹp trai tươi cười chào đón và dẫn đến chỗ ngồi cạnh cửa sổ.

Cảnh Hân nhìn quanh phát hiện ra Đỗ Việt Bản đang vui vẻ niềm nở phục vụ bàn các bạn nữ bên kia. Mấy cô nàng đua nhau đổ mắt, cậu bĩu môi cảm thấy hơi khó chịu.

“Cậu đã chọn xong chưa?” Nhân viên phục vụ thân thiết hỏi.

Cảnh Hân rõ mấy món trong này như lòng bàn tay, cậu không thèm xem thực đơn đã cười nói với nhân viên rằng: “Phiền anh gọi giúp em một ly Mocha đá và một phần bánh ngọt phô mai, cảm ơn.”

“Được, không thành vấn đề.” Nhân viên đáp.

Cậu nhìn Đỗ Việt Bàn, Đỗ Việt Bàn cũng phát hiện ra cậu bèn quay sang cười, Cảnh Hân vội vẫy vẫy tay.

Một lát sau Đỗ Việt Bàn bưng khay tới đặt Mocha đá và bánh ngọt trước mặt cậu.

“Sao hôm nay lại tới đây?” Đỗ Việt Bàn hỏi.

Cảnh Hân quan sát anh chàng một phen, cảm thấy Đỗ Việt Bàn mặc đồng phục lại càng đẹp trai, nói: “Ừ, vừa giao bài tập xong, hết việc làm nên tới đây tăng chỉ tiêu cho cậu.”

Đỗ Việt Bàn cười, đáp: “Ở nhà cậu bớt ăn kem que lại là tiết kiệm tiền cho tớ rồi đó.”

“Xí! Con người cậu sao vậy!” Cảnh Hân chống quai hàm: “Chỉ ăn có hai cây kem que của cậu thôi mà!”

Đỗ Việt Bàn cười cong mắt: “Đùa cậu thôi, cậu muốn ăn mấy cây cũng được, chỉ cần đừng ăn hỏng bụng là được rồi.”

“Hừ, bụng tớ tốt lắm!” Cảnh Hân nói: “Tính ra thì cậu sắp tan làm rồi nhỉ, lát nữa có bận gì không? Ra ngoài đi dạo nha?”

Đỗ Việt Bàn ngượng ngùng đáp: “Hôm nay không được rồi, trước đó đã đồng ý đi chơi 1 tháng 6 với bạn học, tớ không tiện từ chối.”

“Hả? Cậu lớn chừng này rồi mà vẫn còn đi chơi 1 tháng 6 hả?” Cảnh Hân cực kì ngạc nhiên. Nhưng mà ngẫm lại, chẳng phải cái gọi là đi chơi 1 tháng 6 chính là đi xem mắt sao? Cậu rất giận nhưng không thể nói ra, đành phải chép miệng chua xót nói: “Ồ, vậy cậu đi đi. Chúc cậu tìm được cô bạn gái xinh đẹp, hiền lành, dịu dàng.”

Đỗ Việt Bàn sờ đầu cậu, nói như đinh đóng cột: “Tớ chỉ đi cho đủ số thôi, không tìm bạn gái đâu.”

“Tùy cậu.” Cảnh Hân ăn miếng bánh ngọt.

“Đỗ Việt Bàn!” Chủ quán gọi.

Cảnh Hân vội hất tay Đỗ Việt Bàn trên đầu mình ra, hối anh chàng đi làm việc: “Cậu đi nhanh lên, ăn

bánh xong tớ sẽ về nhà.”

Đường như Đỗ Việt Bản không yên tâm về cậu, trước khi đi còn nói: “Ừ, về thì đến căn tin mua chút cơm ăn. Đừng có lười biếng không ăn cơm, tớ tớ sẽ cố gắng về sớm, nhớ để cửa.”

“Rồi rồi, biết rồi!” Cảnh Hân đáp.

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng Cảnh Hân vẫn thấy bức bối, cậu càng nghĩ càng giận. Bản thân mình thương thầm người ta ít nhất là sáu năm, luôn phải lo lắng sợ một ngày nào đó Cảnh Hân dẫn một cô bạn gái về ra mắt, vẫn may là Đỗ Việt Bản không có.

Nhưng điều đó đâu có nghĩa là người khác sẽ không để mắt tới anh chàng, vì vẫn còn độc thân nên Đỗ Việt Bản càng khiến cho nhiều người muốn lao vào.

Mấy chuyện kiểu đi xem mắt thế này, đây là lần đầu tiên Cảnh Hân nhìn anh đi tham dự.

Càng nghĩ càng tức, dứt khoát đến cửa hàng tiện lợi mua mấy chai bia định về nhà vừa coi phim vừa uống.

Chín giờ tối, cậu đã xem hết phim, uống hết rượu, cảm thấy đầu óc quay cuồng, đi trên đất mà cứ như đi trên mây nên dứt khoát ngồi luôn dưới sàn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cậu nghe thấy tiếng chìa khóa, chẳng mấy chốc đã nghe được giọng của Đỗ Việt Bản: “Tớ về rồi.”

Vừa vào tới nhà Đỗ Việt Bản lập tức ngửi thấy mùi rượu, anh cau mày bước vào phòng khách bắt gặp Cảnh Hân ngồi dưới đất dựa sô pha, mặt đỏ hồng, mắt nhắm nghiền bèn vội hỏi: “Tiểu Hân, cậu uống rượu hả?”

“Ừ!” Cảnh Hân gật đầu.

“Say rồi hả?” Anh hỏi.

Cảnh Hân cố lắc đầu, đáp: “Không say!”

Đỗ Việt Bản thở dài, anh dám chắc rằng Cảnh Hân đã say. Anh đưa tay đỡ dưới nách cậu, kéo lên định đuổi người về phòng ngủ.

Cảnh Hân mơ mơ màng màng cảm thấy có người đang di chuyển mình, lơ mơ đoán được đó là Đỗ Việt Bản song lại gửi thấy mùi nước hoa nữ gay mũi nên trong tiềm thức cậu cho rằng có người đang lấy mất đồ của mình, cứ thế khốc lóc om sòm lẫn qua lộn lại.

“Dừng quây!” Đỗ Việt Bản hét cách đành phải đổi thế ôm lấy vai cậu.

Cảnh Hân mở đôi mắt đờ đẫn nghiêng đầu nhìn Đỗ Việt Bản thật lâu, sau đó cậu ôm lấy má anh để người ta nhìn mình, cười ngây ngô nhắc mãi tên một người: “Đỗ Việt Bản... Đỗ Việt Bản...”

Đỗ Việt Bản đè nén nguồn nhiệt trong người cúi mắt nhìn cậu bạn lùn hơn anh khá nhiều, khẽ đáp “ừ”.

Hai tay Cảnh Hân buông lỏng, khi Đỗ Việt Bản tưởng rằng cậu đã ngoan ngoãn mặc cho anh sắp xếp thì Cảnh Hân bất chợt ôm lấy cổ anh, đè người ta xuống hôn.

Đỗ Việt Bản ngớ người, anh có thể cảm nhận được cánh môi mềm mại của Cảnh Hân đang cọ loạn trên mặt mình. Vài giây sau đầu lưỡi lại chui ra quấy rối khiến môi anh đã ướt lại càng ướt, kèm theo mùi rượu.

Từ nhỏ Đỗ Việt Bản đã thầm thích Cảnh Hân nhưng anh không dám xác nhận suy nghĩ trong lòng cậu nên chưa dám ra tay, nay đối phương không nói nhưng anh đã biết tấm lòng của người ta, hơn nữa bây giờ dê đã đưa tới miệng cọp, anh mà từ chối thì còn gì là đàn ông.

Đỗ Việt Bản xúc động đổi khách thành chủ cắn môi dưới ai kia, nghe cậu hừ khẽ, anh tách miệng Cảnh Hân để đầu lưỡi mình mặc sức xâm lấn.

Nụ hôn khó chia khó rời, mãi đến khi Cảnh Hân bị hôn đến nổi eo mềm nhũn, chân chẳng còn sức ngồi bệt xuống họ mới tách nhau ra.

Cảnh Hân nhắm mắt, khóe mắt đỏ bừng. Đỗ Việt Bản đỡ eo cậu để kéo người lên, anh hôn mũi Cảnh Hân, khẽ hỏi: “Tiểu Hân, em thích anh không?”

Cảnh Hân say rượu đờ đẫn, mơ màng trợn mắt lắc đầu, rồi lại gật đầu.

Đỗ Việt Bản lại hôn lên trán cậu, đang định nói gì đó thì phát hiện Cảnh Hân đang tựa đầu lên vai mình—— Ngủ.

Đỗ Việt Bản tự nhận mình không phải cảm thú, anh không thể trực tiếp cưỡng hiếp khi đối phương đang trong tình trạng mất năng lực phản kháng được.

Anh đỡ Cảnh Hân về phòng, nhúng khăn nóng lau người cho cậu, đắp chăn xong lại ngồi bên giường hôn môi người ta rồi mới quân tử bỏ ra ngoài mặc cho phản ứng phía bên dưới.

Sáng hôm sau Cảnh Hân choàng tỉnh và lập tức cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Bóp đầu, có thể thấy cậu chẳng nhớ nổi mình về giường bằng cách nào.

Đang ngu ngơ ngồi trên giường cố gắng suy ngẫm thì ký ức chợt ùa về, đó là cảnh cậu chủ động hôn Đỗ Việt Bản.

Bối rối vùi mình vào chăn, Cảnh Hân bất ngờ hét lên “A a a——”

“Rầm rầm rầm——” Cửa bị gõ vang.

Đỗ Việt Bản ngoài cửa hỏi: “Sao vậy Tiểu Hân?”

Cảnh Hân chôn đầu trong chăn, ủ rũ đáp: “Không có gì!”

“À, dậy rồi thì ra ăn cơm đi.” Đỗ Việt Bản nói.

Mặc dù Cảnh Hân rất lúng túng nhưng cậu không thể trốn trong này mãi. Cậu ra khỏi phòng ngủ và trốn vội vào nhà vệ sinh, đứng trước gương mới phát hiện ra mặt mình đỏ bừng nên vội vàng lấy nước lạnh rửa, rửa nửa ngày mới ổn hơn được đôi chút.

Mười phút qua đi, cậu ngồi bên bàn ăn, ngượng ngùng nhìn Đỗ Việt Bản đối diện.

Đỗ Việt Bản vẫn bình thường như mọi ngày, vừa ăn sáng vừa xem tin tức.

Cảnh Hân cắn miếng bánh xốp nướng, không dám nói chuyện.

Thấy cậu như vậy, Đỗ Việt Bản cười khê hỏi: “Không ngon hả? Hay là mắc ói?”

Cảnh Hân vội đáp: “Ngon...”

“Vậy thì vẫn còn mắc ói hả?”

“... Hơi hơi.” Đúng là đầu Cảnh Hân hơi choáng váng.

Đỗ Việt Bản chỉ cái chén bên cạnh nói: “Uống chút canh đậu xanh đi.”

“À.” Cảnh Hân thấy Đỗ Việt Bản vẫn bình tĩnh như không có gì bỗng nghi ngờ trí nhớ của mình: Chẳng lẽ đó chỉ là ảo tưởng của cậu thôi?

Thấy cậu lại thả hồn đâu đâu, Đỗ Việt Bản lên tiếng giục: “Mau ăn mấy miếng đi, không ăn lát nữa bao tử càng khó chịu. Nói chứ sao 1 tháng 6 này cậu vui quá vậy? Uống bao nhiêu là rượu.”

Cảnh Hân bữu môi đáp: “Có vui đâu, tớ siêu ghét 1 tháng 6.”

“Bởi vì chuyện lúc trước hả?”

Cảnh Hân vừa nghe tới chữ “chuyện lúc trước” lập tức ngẩng đầu nói với anh: “Đừng nhắc tới chuyện đó nữa... Nói chung là, nói chung là không thích.”

“Ồ thật hả.” Đỗ Việt Bản ăn xong trứng gà và bánh trong đĩa bèn gom chén đĩa của mình lại, đứng lên, nghĩ tới chuyện gì đó bèn nhìn Cảnh Hân vài lần.

Cảnh Hân ngơ ngác nhìn lại.

Đỗ Việt Bản chợt thả mâm xuống chống tay lên bàn, tay kia nắm cằm cậu nhìn tới nhìn lui, cúi người lướt qua bàn hôn lên khóe môi cậu rồi đứng dậy.

Anh bảo: “Nhưng mà tớ rất thích đấy.”

Cảnh Hân ngơ người vài giây rồi đột nhiên hiểu ra, mặt cậu đỏ bừng nhưng miệng ngoác tới mang tai cười hì hì theo anh vào bếp, đứng bên cạnh dựa đầu vào tay anh nói khẽ: “Vậy được rồi, tớ cũng rất thích.”

— Hết —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/1-thang-6-luc-nhat>